

Nemalovala jsem bazar ve smyslu obchodu s použitým zbožím, kde lidé nabízejí ke koupi nepotřebné předměty jiným. Název je spíše metaforou. Dlouhodobou paměť v širokém slova smyslu si představuji jako sklad či „bazar“ informací nebo zkušeností, které mají bezvědomí člověka vliv na formování jeho psychiky. Snažila jsem se malovat předměty, na které nemohu a vlastně ani nechci zapomenout. Pomocí malby jsem si je oživovala... Skládala jsem jev různých kontextech do svých obrazů (bazarů) – tvořila zátiší (zátiší jako alegorii pomíjivosti tohoto světa). Zkoumala jsem, jak mohou předměty vyprávět a asociovat. Chtěla jsem do pomyslných bazarů sestavit své vzpomínky skryté v materiálu. Rovnám je v různých souvislostech. Překvapuje mě, kolik věcí mám jen kvůli tomu, že mi něco, nebo někoho připomínají- personifikuji je. Předměty, které jsem nenašla na fotografiích, jsem se snažila malovat z paměti. Jedině malba, popřípadě kresba, mi dává možnost si je nějakým způsobem zhmotnit a vybavit. Zkousím je malovat tak dlouho, než se alespoň přibližně podobají mé vizi z minulosti. Musím říci, že takto se rozvzpomínat je pro mě velmi zajímavou zkušeností. Vždy, když se malovaný předmět začne přibližovat své podobě, cítím zvláštní nadšení. V mých obrazech každá namalovaná věc vypráví můj příběh. Nezpředměťuji však vzpomínku samou, maluji předměty, které ji vyvolávají. Asociace mají v mém tématu hlavní roli. Pro Prousta je paměť „práce vzpomínání, procesem hledání a znovuobjevování ztracené identity- ztraceného času. Nikoliv jako návrat již do známého, nýbrž jako nové vidění a poznání sebe sama.“ Dnes vím jistě, že toto téma pro mne není zdaleka vyčerpané. Naopak, právě jsem se dostala do stavu, kdy na mne útočí jedna vzpomínka za druhou. Perou se a soutěží o to, kterou se rozhodnu malovat dřív. Přes namalovanou minulost nějak silněji vnímám přítomnost...

Šárka Zadáková

Starý papír Václava Stratila, Jiřího Skály a Matěje Smetany

Bulvární projekt se pokusí ze starého papíru vyhodnotit co nejvíce relevantních informací o dotyčném, jako např. kam cestoval, co kde a za kolik kupoval, co jedl, v jakém prostředí se často pohybuje atd. Zrekonstruovaný příběh se neobjektivně zredukuje na vrchní viditelnou vrstvu balíku papíru, která funguje jako zástupce. Zbývající část příběhu je prezentovaná nekonečným pohybem textury, která probíhá ve voyeuristickém průzoru v horní vrstvě. Interpretace příběhu se snaží postihnout čas, ve kterém se vše odehrálo, je subjektivní a manipulativní.

Lukáš Hájek